

Акционо истраживање о образовно-васпитној пракси је углавном квалитативно и изводе га наставници и стручни сарадници – практичари ради самовредновања и предузимања акције у сврху унапређивања властите праксе у свом одељењу/школи, без могућности да исходе акције генерализују и примењују у другим одељењима и другим школама.

У образовној пракси постоје три врсте акционог истраживања: дескриптивни модел, квазиекспериментални модел и модел студије случаја. Дескриптивни модел подразумева проучавање једне групе, нпр. одељења, секције, актива наставника да би се анализирали могући узроци проблема који се истражује. У квазиексперименталном моделу вреднује се учинак претходно уведене промене, на пример, увођење пројектне наставе. У моделу студија случаја истраживање је усмерено на појединца у коме се настоји анализирати могући узрок понашања.

У процесу организације и извођења акционог истраживања израђују се три основна документа: 1. скица (пројекат) истраживања, 2. акциони план и 3. извештај истраживања. Скица акционог истраживања има следеће елементе: 1. покретање истраживања; 2. Откривање проблема истраживања; 3. Одређивање циља истраживања; 4. постављање истраживачких задатака; 5. постављање хипотеза истраживања; 6. избор истраживачких поступака; 7. израда истраживачких инструмената. Скица представља оквир истраживања и може се мењати (поправљати, допуњавати, кориговати) у току појединих етапа истраживања. Користи се за праћење тока извођења истраживања. Не може се унапред потпуно испланирати, зато се и не назива пројектом истраживања. У њеној изради учествују сви учесници истраживања и „акције”. Карактеристике акционог истраживања у појединим етапама истраживачког процеса могуће је поделити у четири групе: 1. у полазиштима истраживања, 2. у избору проблема истраживања, 3. у поступку реализације истраживања и 4. у примени резултата истраживања.